

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 12292-01-18

ניתנה ביום 26 מרץ 2019

המבקשת

אלעאהד אלסאסיה אלנמודג'יה בע"מ

המשיבים

1. קיבורק נלבנדיאן
2. יעקב משה
3. חנין אבו עיאש

בשם המבקשת – עו"ד ג'ורג' שוכרי
בשם המשיבים – עו"ד אברהם אגבאריה

החלטה

הרשמת אפרת קוקה

1. לפני בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על פסק דינו של בית הדין האזורי לעבודה בירושלים מיום 26.11.2017 (סע"ש 15025-04-16, סע"ש 15027-04-16, 15026-04-16; כבוד השופט כאמל אבו קאעוד ונציגי הציבור מר קיבורק נלבדיאן ומר יעקב משה).
2. לאחר בחינת טיעוני הצדדים בבקשה ועיון בחומר המצוי בתיק בית הדין, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להדחות.
3. בהתאם לנתונים המתועדים במערכת נט המשפט, פסק דינו של בית הדין האזורי נשלח לב"כ המבקשת, עו"ד ג'ורג' שוכרי, ביום 27.11.2017 בשעה 14:32 באמצעות 'הודעה באתר', שמשמעותה שליחת הודעה לתיבת הדואר האלקטרוני של ב"כ המבקשת, עם קישור לפסק הדין (בש"א (עליון) 8839/18 כהן – המאגר הישראלי לביטוחי רכב, 19.12.2018). המדובר בהמצאה על פי תקנה 497ג(ג1) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 החלה בבית הדין לעבודה על פי תקנה 129 לתקנות בית הדין לעבודה (סדרי דין), התשנ"ב-1991. במועד ביצוע ההמצאה, היתה מעודכנת במערכת נט המשפט כתובת דואר אלקטרוני פעילה של ב"כ המבקשת (ראו: ע"ר 33237-03-17 הסתדרות העובדים הכללית

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 12292-01-18

- החדשה – בית בלב בע"מ, 23.10.2017). יצויין, כי במערכת נט המשפט נרשמה גם צפייה של ב"כ המבקשת בפסק הדין ביום 26.11.2017 בשעה 16:13.
4. ב"כ המבקש הגיש לבית הדין תצהיר לפיו "אותו פסק דין מעולם לא נמסר אלי באמצעות תיבת הדואר האלקטרוני" ו"אני מעולם לא קיבלתי הודעה לתיבת הדואר"ל בדבר אותו פסק דין". על פני הדברים, מדובר בהצהרה על פי תקנה 497ג(ג2) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984, אשר ניתן היה לקבוע על יסודה, שלא בוצעה המצאה כדין של פסק הדין למבקשת. אלא, שבנסיבות המקרה, נפל פגם בהצהרה זו, באופן שאינו מצדיק לבסס עליה את הקביעה שפסק הדין לא הומצא כדין למבקשת. ב"כ המבקש הצהיר כאמור, שפסק הדין לא נמסר אליו באמצעות תיבת הדואר האלקטרוני. האסמכתא עליה סמך ב"כ המבקשת הצהרה זו (סעיף 11 לתצהיר), היא פלט של תיעוד ההמצאות בתיק סע"ש 15025-04-16 ממערכת נט המשפט. אלא, שמדובר בפלט חלקי ומטעה של נתוני ההמצאות בתיק, המציג 18 מתוך 45 המצאות שבוצעו בהליך. מפלט זה הושמט בין היתר התיעוד של המצאת פסק הדין לב"כ המבקשת ביום 27.11.2017, כפי שהוא מופיע במערכת נט המשפט. ביסוס ההצהרה על אסמכתא חלקית ומטעה, כפי שנעשה בתצהיר המבקשת, עולה כדי חוסר תום לב דיוני, באופן המצדיק שלא לבסס על הצהרה זו את הקביעה שלא בוצעה המצאה כדין של פסק הדין למבקשת. יש לציין, כי ב"כ המבקשת לא צירף לתצהירו פלט של הודעות הדואר האלקטרוני הנכנסות בתיבת משרדו מהתאריכים הרלוונטיים - באופן שיכול היה לאשש את הצהרתו - והסתפק בצירוף פלט חלקי ומטעה של ההמצאות ממערכת נט המשפט.
- בנסיבות אלה שוכנעתי, כי אין די בהצהרה שהוגשה לבית הדין על מנת לקבוע שפסק הדין לא הומצא כדין למבקשת ביום 27.11.2019. זאת, בניגוד לנתוני ההמצאה המתועדים במערכת נט המשפט. לאור האמור יש לקבוע, שהערעור הוגש באיחור של 11 יום.
5. למעלה מן הנדרש אוסיף, שאף אם הייתי יוצאת מנקודת הנחה, כי יש ליתן תוקף להצהרתו של ב"כ המבקשת בדבר אי קבלת פסק הדין בתיבת הדואר האלקטרוני שלו, יתכן שהיתה קמה בנסיבותיו המיוחדות של המקרה הצדקה להחיל את 'כלל הידיעה' ולמנות את הימים להגשת הערעור ממועד ידיעתה של המבקשת או בא כוחה על פסק הדין. בית המשפט העליון ציין לאחרונה בהחלטה בעניין המאגר הישראלי לביטוחי רכב, כדלקמן:

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 12292-01-18

"בשולי הדברים אעיר כי טענות של בעלי דין לעניין המצאת החלטת בית משפט, שעה שאין חולק כי הם צפו באותה ההחלטה, מעוררות חוסר נוחות והן עשויות להצדיק בנסיבות מסוימות העדפה של מועד הידיעה של בעל הדין על אודות קיומה של ההחלטה, על פני מועד המצאתה (ראו למשל: בש"א 1788/06 קלינגר נ' זקס, [פורסם בנבו] פסקה 7 (13.11.2007))."

במקרה שלפני, ב"כ המבקשת אינו חולק על כך שמזכירת משרדו צפתה בפסק הדין ביום 26.11.2017. כך, שניתן לקבוע שהייתה למבקשת, באמצעות בא כוחה, ידיעה ממשית על פסק הדין ביום 26.11.2017. זאת ועוד, במסגרת תשובתו לבקשה להארכת מועד להגשת הערעור, הביא ב"כ המשיבות לידיעת בית הדין, כי שלח לב"כ המבקשת באמצעות הפקסימיליה ביום 26.11.2017 עותק מפסק הדין, בצירוף דרישה לביצוע התשלומים על פיו. לתשובה צורף אישור פקס המצביע על שליחת המסמכים, לרבות פסק הדין, למשרד ב"כ המבקשת ביום 26.11.2017 בשעה 16:08. אמנם, כפי שטען ב"כ המבקשת, ב"כ המשיבות לא הראה כי ביצע אישור טלפוני של קבלת הפקס כדרישת **תקנה 497א(א)(5) לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984**, ומבחינה זו נפל פגם בהמצאה בפקסימיליה. עם זאת, בתשובתו לתגובת המשיבות, ב"כ המבקשת לא הכחיש את קבלת שדר הפקס וביכר להעלות טענות פרוצדורליות באשר לתקינות ההמצאה בדרך זו. כך שניתן לקבוע כי למבקשת היתה ידיעה אודות פסק הדין ביום 26.11.2017 גם בהסתמך על הודעת הפקס אשר נשלחה אליה במועד זה.

נראה, כי החלת 'כלל הידיעה' על המבקשת מוצדקת בנסיבות העניין, אף נוכח חוסר תום הלב הגלום בצירוף תדפיס חלקי ומטעה ממערכת נט המשפט בנסיון לבסס את טענת העדר ההמצאה.

6. **הארכת המועד** - המבקשת לא העלתה בבקשתה טעם מיוחד לאיחור בהגשת הערעור. טענותיה של המבקשת בעניין תקלות בתיוק פסק הדין על ידי מזכירת משרד ב"כ המבקשת אינן מהוות טעם מיוחד להארכת המועד, הואיל ולא מדובר בנסיבות שלא היו מצויות בשליטתם של המבקשת או של בא כוחה. לבד מזאת, לא העלתה המבקשת טעמים מיוחדים או טעמים כלשהם לאיחור.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 12292-01-18

סיכויי הערעור הנמוכים מהווים גם הם טעם לדחיית הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור. זאת, באשר מדובר בערעור על פסק דין של בית הדין האזורי שניתן לפשרה על פי סעיף 79א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב] התשמ"ד-1984, אשר ערכאת הערעור מתערבת בו רק במקרים חריגים ויוצאי דופן. על פני הדברים, המקרה שלפני אינו ממין אותם מקרים חריגים ויוצאי דופן, שכן, הטענות שמעלה המבקשת בכתב הערעור כנגד פסק הדין הן טענות בעלות אופי עובדתי מובהק.

7. **כללם של דברים** : הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור נדחית.

אך לפני משורת הדין, לא יעשה צו להוצאות.

ניתנה היום, י"ט אדר ב' תשע"ט (26 מרץ 2019) בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.

אפרת קוקה, רשמת

